

Tusen nålar. Johan Hallström, Oskar Thunberg och Mathias Olsson i Lumors och Paula Stenströms *Nu är du inte så kaxig* på Unga Klara.

Foto: Paula Stenström

Recensioner [2010-09-14]

Rädslan grabbar tag

RECENSION/TEATER.

Frigruppen Lumor har jobbat fram *Nu är du inte så kaxig*, Paula Stenströms nya pjäs på temat rädsla, inom ramen för Unga Klaras mentorprogram. Nummers Cecilia Djurberg såg premiären på Unga Klaras scen i Stockholm med blanka ögon.

Nu är du inte så kaxig av Paula Stenström

Scen: Lumor/Unga Klara

Ort: Stockholm

Regi: Paula Stenström

Scenografi: Paul Garbers

Musik: Sæmundur Grettisson
a.k.a Nya Sampan

Ljus: SUDOTA

Medverkande: Johan Hallström,
Mathias Olsson, Oskar Thunberg

Länk: Unga Klara

Nu är du inte så kaxig handlar om tre män i 30-årsåldern, baserade på och med samma förnamn som skådespelarna som spelar dem: **Mathias Olsson**, **Johan Hallström** och **Oskar Thunberg**. Framarbetad enligt devised-metoden får man förmoda, att döma av det personliga och engagerande slutresultatet.

På temat rädsla gläntar dessa män på dörren till sina svagheter. På den lilla avskalade scenen, där en trappformad bastubänk får en lika symboliskt som fysiskt central plats, blir det förstået en del grabbsnack och skämt om mansbilder, med underhållande referenser till Bamseberättelser, jakttag, internatskolesnusk och Dressmanreklam. Ja, till och med den akustiska gitarren åker fram. Men regissören och manusförfattaren **Paula Stenström** håller grabbigheterna i schack, lyfter fram manlig otillräcklighet, svek och svartsjuka som balans. Låter killarna spela sina egna mammor och bekymra sig över tonårssönernas utsvävningar. Övertygar oss om att detta måste ut.

Det viktiga är alltså inte om berättelserna är helsanna, även om man kan gissa sig till att mycket nog är det. Så huruvida **Johan Hallström** exempelvis överdriver sin dödsångest med sitt ständiga pulsmätande är inte lika intressant att diskutera som angelägenheten i framställningen. Och den träffar, absolut och obönhörligt, men först när den nakna uppriktigheten stångat bort den tillkämpade autenticitetsambitionen som bjuder på några överflödiga illusionstricks.

När tryggheten i uttrycket får fäste tar sig iscensättningen också smidigt förbi den trånga terapiteaterramen av unga, vita manliga konstnärer med ångest.

Oskar Thunberg gör sig själv till en klassiskt komisk, neurotisk typ i lufsiga träningskläder. Spetsar till sina tvångstankar om avslitna kroppsdelar som infaller på promenaden till tågstationen. Han har det tajtaste spelet och hans historia balanseras inte bara av verklighetsförankringen och de övriga två männens berättelser, som flätar i och ur, utan får sitt kritiska, större perspektiv via en icke namngiven vän som sitter fast i en drogpsykos och som han måste besöka på psyket. Poängterar att det finns grader i ångesthelvetet.

Mathias Olsson tar till det tyngsta känslortilleriet och bjuder på barndomsskildringar man omöjligt kan värja sig mot. Det är när han tar fram det utsatta, rädda barnet som försöker reda sig själv på en nattlig utflykt med en full mamma, och när han iklär sig rollen som sin egen pappa, som nog var en ganska bra och eftertänksam far ända tills alkoholen även där tog kommandot och slutligen också dennes liv, som jag tackar Unga Klara för att de gula näsduksboxarna från pjäsen *Tröstar jag dig nu?* fortfarande står i foajén och kan fånga upp min katharsis på vägen ut.

Cecilia Djurberg

Dela / Spara

Tipsa en vän

LÄSARNAS SNITTBETYG (1st)

Sätt ditt betyg:

KOMMENTARER

Läsarnas kommentarer på artikeln

Nummer görs på uppdrag av Riksteatern | Chefredaktör och ansvarig utgivare: Ylva Lagercrantz
Nummer, Mosebacke torg 1, 116 46 Stockholm | Tel: 08-531 993 50 | E-post: info@nummer.se